

deyðan og aftan á deyðan!

Og tað er henda Jesus Havel, Sjevardnadze og Gorbatiov trúgva á, ella sum Havel segði: Tað einasta, sum kann bjarga Tjekkoslovakíunum er ein moralsk veking! Hann meinti ikki við eina veking, sum er bygd á lógir og reglur, men á Jesus Kristi náði!

Hvat trúgva vit

Trýrt tú at politikkur, idealisma, religiún, ein ella onnur isma kann venda gongdini? Trýrt tú at peningur - i milliard-tali - kann tað? Trýrt tú at svarið er í tónleiki, list, trúgv á megina i universinum, at liva sum tær lystur, ja, so trúgv, men: Hygg aftur um teg! Alt hetta hevur verið roynt áður. Heimurin hevur verið í somu støðu fyrr, bæði í 30'unum og 50'unum og síðani menniskjan kom á jørðina. Spyr Platon, Nero, Sokrates, vita um tað ikki er so! Jú, tað er so.

Men Jesus Kristus kennir til at vera menniskja. Hann sat ikki sum Muhammed, Buddah, Marx, Freud og Rousseau og droymdi og skrivaði langt burtur frá vanligum menniskjum. Nei, hann livdi saman við teimum, lurtaði eftir teimum og gav teimum tað, tey høvdu fyri neyðini. Hann gróddi sjúk, gav fátøkum nakað at liva av, loysti tey bundnu, gav heimleysum eitt heim og gav teimum eitt nýtt, ríkt og meningsfult liv so tey fóru út og góvu øðrum tað sama. Og tey kristnu vóru mong, ja, nógv fleiri enn tú hugsar!

Tey ræddust ikki valds-harrar og kúgarar, men istaðin fyri vápni og hatur og beiskleika, so lærdu tey at elska fíggjandan, at geva honum breyð, tá hann var svangur, at biðja fyri teimum, sum kúgaðu tey og forfylgdu teimum. Hvi?

Tí tey tæntu honum, sum hevði alt vald á himli og á jørð, honum, sum eingin var mentur at sigra á! Er tað ikki júst tað, vit veruliga kundu ynskt okkum?

Øll eru líka

Politikarar, vinnulívs-menn, bankastjórar og aðrir stjórar, arbeiðsfólk og arbeiðsleys, homo-sexuell, kriminell, alkoholikarar, heilt vanlig fólk, øll eru vit undir somu korum tá deyðin kemur, antin tað er í 18 ára aldri, 30, 45 ella 90. Einku av tí vit eiga ger nakran mun, ei heldur orð

og læra. Tað, sum ger munin er: Hvørjum liva vit saman við? Tað er ein vegur, ein sannleiki og eitt liv, sum er garanti fyri, at vit ikki tá skulu dømast, men kunnu hoyra Gud siga: »Tú ert frikendur!« Vegurin eitur Jesus.

ØLL, hvat vit so eru, siga, trúgva, læra ella gera, øll skulu mæta Gudi, antin sum frelsara ella sum dómara. Eisini tey, sum siga eingin Gud er!

Men hann elskar øll, ikki tað vit gera; Jesus doyði til tess at vit við at siga: »Faðir, fyrigev mær misbrot míni« kunnu verða reinsað frá allari órættvísi.

Mat á borðið

Ein long tala, ja, men Føroyar verða ikki bjargaðar við láni úr Danmørk, hvat so landsstýrið er samansett av. Blái Krossur og A.A. taka ikki orsøkina til misnýtsluna burtur, demokratið gevur ikki ævigt liv, tað gevur ikki mat á borðið, pengar í lumman, tak yvir høvdið, grøðing frá líkamligari sjúku; vón, frið og varandi gleði, og tað hava Marx, Freud, Lenin ella Darwin heldur ikki givið. Kapitalisman og liberalisman, hasj, brennivín, einki bjargar Føroyum og tær. Men Jesus Kristus ger tað og gevur mat, klæði, hús, frið, vón, varandi gleði og ævigt liv, og tá líka mikið hvat »klókir menn og lærdir« siga.

Lat tað byrja við tær, hvør og hvat tú enn ert. »Úr honum sum trýr, sum skriftin sigur, renna streymar av livandi vatni, ið vella fram til ævigt liv«.

»Um tú við muninum jattar Jesus sum Harra og við hjarta tínum trýr, at Gud reisti hann upp frá deyðum, so skalt tú verða frelstur«.

Einfalt! Ja, tí Gud ger ikki mun á høgum og lágum. So gloyv nú alt tað negativu, gloyv tað keðiliga vit kristnu hava gjørt - vit eru ikki annaðleiðis enn tú - hugsa um teg sjálvan: Livi eg veruliga eitt liv, sum er vert at satsa alt uppá? Eg kundi hugsað mær at doyð og byrja alt umaftur!?

OK. So sig ja til Jesus, tí tá fæðist tú av nýggjum, tað gamla lívið doyri! Tá fært tú kraft frá honum, eina kraft tú bert kanst droyma um. Tá livir tú!! Kom út úr vónloysinum og liv! Verð djarvur, Lázarus, kom út!

Tárny 18.6.93
Jón Ellenderson

Børnini eru lívið og tey eiga framtíðina

-Vit mugu ansa eftir, at vit ikki týna lívsvónina burtur úr børnunum. Tað kann vera lættari enn vit halda. Børnini hava rætt til at fáa ta hjálp og ta verju, sum skal til, fyri at tey kunnu mæta framtíðini við høvðinum hátt og við eygum, sum ikki víkja segði Pauli Nielsen, rektari á Føroya Læraraskúla m.a., tá nýggju lærararnir fingju prógvini handað herfyri.

Vit prenta røðu hansara:

Góðu tit, sum nú verða liðug við útbúgving til lærara á Føroya Læraraskúla.

Tí hava valt at bugva tykkum út til eitt tað mest spennandi og umráðandi arbeiði, sum til er.

Og við hesum vali fylgir tilsvandi stór ábyrgd.

Sum tit vita, so er lívið i øllum sínum fjølbroytni altíð á kroppinum á børnunum. Og sum gleðin og sorgin heima við hús, i grannalagnum og landinum øllum ikki skuldi verið nógv mikið hjá teimum, hava vit í okkara tíð við fjølmíðlunum fingið allan heimin inn í stovuna, ikki bara sum frásagn, men eisini í ágangandi myndum.

Tá ið vit vaksnu sita og blikna og biva av tí, sum vit síggja og hoyra - um vit ikki longu hava mist evnini at lata nakað við okkum

koma - hvat hendir so ikki við børnunum og teimum ungu?

Vit tosa so ofta um upplýsing, og hon er neyðug og verður ongantíð nógv góð. Men hvussu ofta geva vit ikki børnunum steinar fyri breyð, uttan at vit vilja tað, og uttan at vit hugsa um tað ella vita av tí?

Hvønn møguleika hava børnini at skilja ta upplýsing, sum ætlað er vaksnum, og sum verður borið fram á almenna fjølmíðlapallinum, og hvønn møguleika hava tey at leita sær skjólt, tá ið tíðir sum hesar, vit nú eru í, taka tey vaksnu uttan um tey av fótum og fáa tey at stúra?

Hvussu skjótt kunnu vit vaksnu ikki, uttan at vita tað og uttan at vilja tað, geva børnunum ta fatan, at eingin framtíð er til?

Pauli Nielsen, rektari: -Kreppa merkir eisini møguleikar

Magna Auðunsson, Jacqueline Benzon, Lilian Clementsen, Marita Dalsgaard, Elisabeth Danielsen, Annika Festirstein, Geyr Gilsteinsson, Bernhard Götuskeggi, Jastrid Høj, Hjordis Højgaard, Ruth Jacobsen, Sóni Jacobsen, Heri Jakobsen, Rigmor Joensen, Hanus Lydersen, Súsanna Mortensen, Dagfinn Olsen, Anna Maria Petersen, Edvard Poulsen, Sylvia Poulsen, Bjarni í Sjørðargarði, Aime Thomsen, Durita Thorsteinsson